

gecamoufleerd door de orkaan die vanuit tegenovergestelde richting de haren van de jagers geselden en straktrok.

Op het moment dat de jagers door de magiër los werden gelaten, volgde iedereen zijn eigen weg en de formatie viel uiteen in individuen. In het centrum kozen Gradinh en de magiër hun positie, terwijl twee groepen van drie, ieder een kant van de heuvelrug kozen, met de windsperen in de aanslag.

Niando maakte een omtrekkende beweging en Chedar-kum-Laufath zag dat hij de juiste richting koos, waarbij hij zo lang mogelijk zichtdekking en dekking van de orkaan zou houden. De snelheid van de jager was, zelfs tegen de orkaan in, fenomenaal. Laag bij de grond zocht hij via de struiken zijn weg. Het zou niet lang meer duren of hij zou de kudde met de richting van de wind laten vluchten, recht in de val van de groep.

Echter dit keer kwam het niet zo ver. Voordat hij de juiste positie had bereikt zag de magiër dat Niando met zijn karakteristieke sprong en een in de wind gespreide stormmantel, daarmee de orkaan volledig benuttend, aan de linkerzijde van de kudde te vroeg verscheen. De kreet die hij liet horen was anders en deed de nekharen van de andere jagers overeind komen. Er was iets verkeerd en dat bleek al snel.

De snelheid waarmee de Windwolf achter de kleine jager aansprong was angstaanjagend en precies. Er was geen ruimte voor een traditionele verdediging met schild of windspeer en de magiër aarzelde maar een onderdeel van een oogknippering. Zijn beide handen schoten omhoog en de gele magie van beweging vlamde, de orkaan volkomen negerend, als een waterval in de richting van de aanvaller.

De Windwolf wist niet wat er verkeerd was gegaan. Hij had zich de op hem af bewegende prooi al toegeëigend maar zijn klauwen konden slechts de stormmantel van de neerkomende Niando openrijten. Het vlees van zijn prooi bleef gaaf en ongedeed, terwijl zijn richting werd veranderd, alsof de orkaan van richting was veranderd. Automatisch veranderden de windzeilen tussen de oren van de jager van positie om de onverklaarbare orkaanrichting te corrigeren.

De Windwolf sloeg zijwaarts tegen de heuvelrug waar zowel Niando als zijn belager net achter vandaan waren gesprongen. Zelfs boven het geraas van de storm uit was een scheurende kreet hoorbaar, waarbij het dier alle lucht uit zijn longen verloor. Diffuus en in herstel zoekend naar zijn prooi hervond de bodemjager zijn evenwicht. Nauwelijks uit het veld geslagen zoog het zijn longen vol met de langs ziedende wind. Hij zocht snel zichtcontact met de vluchtende prooi.

Niando was na zijn landing zo snel mogelijk opgestaan en zonder om te kijken, omdat dit kostbare tijd zou hebben gekost, in een andere richting weggesprongen, waarbij de orkaan hem meer zijdelings raakte. Chedar-

zijn benen weigerden elke dienst. De luchtgralko zwiepte met twee zware slagen van zijn vleugels tot een volledige stop. Het was alsof de jager een andere aanvang van de confrontatie had verwacht. Berekenend wiekte het zware dier aarzelend boven de voormalige rustplaats van de Molkeviër.

Magie had hem nu verlaten en een zwaarlijvige angst had bezit van hem genomen. Hij kneep zijn ogen dicht in een poging zich te realiseren wat hij aan het doen was. Cedar voelde zich alleen en bedrogen. Wie had hem dit aangedaan. Waar kwam hij vandaan en wat was er gebeurd, waardoor hij zojuist een luchtgralko wilde verslaan. In het duister van zijn geest probeerde Cedar antwoorden te vinden.

Natuurlijk wist hij dat hij in Zerk-Kum-Lau was geweest. Hij wist dat hij de stad had verlaten vanwege... niets. Roze magie sprak hem in zijn duister toegeknepen ogen aan, De dreiging groeide weer. Cedar dwong zichzelf de ogen te openen en zocht koortsachtig naar een uitweg, toen hij zag dat de luchtgralko voor hem omhoog bewoog met trage zwiepende bewegingen. Er begon slijm uit zijn half geopende bek te druipen. De uitdaging was aangenomen en het dier voelde een eenvoudige overwinning.

Voor Cedar was er alleen verwarring. Het verloop van de tijd werd aangetast en hij zag hoe zijn omgeving schokkerig en onwillig reageerde op zijn perceptie van de tijd. Als in een droom kwam er een impuls bij hem boven. Zijn spieren werden lossen en warm. Zijn vingers ontspanden zich in het zacht aanvoelende gras. Het gras dat hij vanuit zijn jeugd zo goed kende. Het bloed in zijn ledematen kwam in beweging.

Tergend langzaam gleed zijn aanvaller door de warme winden boven de Serkvelden. Zijn klauwen werden in een aanvallende positie gebracht. Er was iets van twijfel aanwezig in de bewegingen van de jager. Mogelijk doordat zijn eerste aanval niet veel leek te hebben uitgericht. Onwetend van de tanende magie van zijn tegenstander bewoog het dier zich behoedzaam en zwaar bewegend door de lucht. De schaduw van het beest gleed van Cedar af en de Zerk-Kum verwarmde het fluistergras om hem heen.

Dit keer sloot hij zijn ogen in concentratie en hij liet de angst voor wat het was. Hij hoorde het gras spreken. De snelheid was enorm en de tijd leek voor het gras met de snelheid van een rivier met stroop te verlopen. Hier wist Cedar dat hij de winst kon gaan halen ten opzichte van zijn aanvaller. Hij concentreerde zich en probeerde zich de lessen van Gezao-fa'had-Kal in de roze magie voor de geest te halen. Met succes.

Razend gebrabbel werden snelle zinnen en verstaanbare woorden. Tot zijn verbazing hoorde Cedar het fluistergras spreken over het heden. Daar waar hij ooit de geschiedenis van het gewas keer op keer had mogen aanhoren, was het nu het huidige tijdstip dat hen bezig leek te houden. De Molkeviër scheurde zich los van de opwinding dat door de gemeenschap van het gras ruiste. Hij opende zijn ogen.

het hol zette. Niando maakte een snelle beweging naar het kleine diertje, maar hij schrok niet. Hij sprak nogmaals: "Waar ben je. Laat je zien. Wees niet bang, want ik kom je helpen."

Zijn ogen zagen niemand, maar hij voelde angst in de ruimte groeien. De jager in hem werd wakker. Al zijn spieren waren gespannen, als voor een aanval. Zijn vingertoppen tintelden, maar er was geen beweging en hij kon niet één vorm, groot genoeg om een persoon te verbergen, vinden. Zonder te ontspannen zocht hij de vloer af op zoek naar een luik of iets dergelijks. Dat leverde niets op. Hij stond daar en richtte zich intuïtief op de duistere plaats, waar de takken zich dicht in elkaar vlochten. Hij deed een stap achteruit en bleef met zijn rug naar de uitgang staren naar die zwarte plaats.

Het bleef stil en het zachte ruisen van de warme wind buiten het hol was monotoon. Niando opende zijn geest en probeerde nogmaals de verborgen ziel met in gedachten aan te spreken. De blokkade was hardnekkig en liet overduidelijk geen ruimte tot toenadering. Hij ontspande zich en zocht de stilte, terwijl zijn blik strak gericht bleef op het duister, achter in het hol, onder de struiken. De tijd verstreek langzaam.

Omdat Niando wat naar achteren was gestapt, stond hij licht gebogen en de houding ging ongemakkelijk aanvoelen. Hij zakte langzaam door zijn knieën en ging zitten. Terwijl hij dat deed zocht hij contact met zijn magie, zodat zijn reactie altijd met de snelheid van het licht zou zijn. Hij vertraagde de tijd verder en wachtte af.

De schemering kwam en veranderde uiterst traag in het duister. Niando voelde de aanwezigheid van de laatste pupil. Hij was vast van plan zijn opdracht uit te voeren, maar hij had dit niet eerder meegemaakt. De snelheid waarmee hij was aangekomen leek nu belachelijk. Hij had inmiddels enkele malen heen en weer kunnen reizen tussen Molkevië en het hol, dat hem nu vast leek te houden. Hij aarzelde met het gebruik van magie voor licht en warmte. Hij wilde de broze geest niet verder in angst wegdrücken, door met magie zijn eigen comfort te verhogen.

Het duister werd koud en de stilte bleef. Twijfel groeide en vermoedheid sloeg toe. Ondanks zijn krachten als jager, waarmee hij lang geconcentreerd kon blijven, zonder dat er resultaten van het wachten zichtbaar werden, werden zijn oogleden zwaar. Hij speelde met de warmte van zijn hart. Hij wist daarmee de stijfheid uit zijn spieren te bannen, zodat hij snel zou kunnen reageren.

De schemering diende zich aan, maar naast het steeds luider ruisen van de zwellende wind buiten de struiken, hoorde Niando niets. Toen het licht na een lange trage schemering voldoende zicht gaf op het stinkende interieur van het hol, vond de magiër het genoeg. Hij opende zijn geest en zocht contact met zijn meester: *Cedar, ik ben hier nu al zo lang, maar ik heb*